

om Centralrevisionen, maaske noget om Rentens Fiksering eller Rentens Maksimum i visse Tilfælde, om øget Strafansvar og om øget Tilsyn og om Forholdet imellem Banker og Sparekasser. Ak nej, Regeringen giver os intet af det, den giver os kun et Lovforslag, daarligt afskrevet efter Loven om Tvangsakkord. Sagen er oven i Købet den, at man gør det endnu værre, thi medens der ved Tvangsakkord dog skal positiv Tilslutning til, kræves der her blot en negativ Afstemning, idet $\frac{1}{5}$ af Indskyderne og $\frac{1}{5}$ af Kapitalen skulle kvikke sig op til at nægte Samtykke til Nedskrivningen, og der hører virkelig ikke saa lidt til ligefrem at skrive til Sparekassebestyrelsen: Protesterer mod Tvangsakkorden! Det er der ikke stor Udsigt til, at de nogen Sinde faa Mod til. Og ydermere tror jeg — og deri er jeg enig med det ærede Medlem, der nu satte sig —, at det er en ganske utilladelig Form, at naar vi netop staa og skulle standse Svindelen, at saa er det eneste, vi straks skulle svare paa, det Spørgsmaal: Hvorledes tage vi den i Nakken, dette: Ja, vi tage den i Nakken ved at give Sparekassebestyrelsen Mulighed for at faa nedskrevet med 25 pCt. Jeg maa have Lov til at sige, at Kreditorer ikke ere slette Mennesker, bortset fra Aagerkreditorer; Aagerkreditorer ere altid slette Mennesker, som man har Lov til at slaa ned. Men ellers ere Kreditorer lige saa pæne Mennesker som Debitorer; fordi jeg skylder Penge til den højtærede Minister, er han lige saa god, som hvis det er ham, der skylder Penge til mig.

Jeg gentager, at en Sparekasse er nu en Gang en Art Formynder og har Formynders Gerning, og til denne Gerning kræves der særlige Forhold; man har Lov til at tro paa en Sparekasse. Men hvad siger nu den bestaaende Sparekasselov, den Lov, som den højtærede Minister paa en saa underlig Maade vil lave om? Sparekasselovens § 8 gaar ud fra to Ting, først at der ikke maa tabes mere end 5 pCt. Den forudsætter, at det ikke sker, og hvis der tabes mere, skal det erstattes. Hvem skal erstatte det? Det skal i Virkeligheden Bestyrelsen. Hvorfor skal Bestyrelsen erstatte det? Jo, for hvis det ikke sker, er der Konkurs. Og hvad er Følgen af Konkurs? Ja, Følgen af Konkurs er den, at Bestyrelsen mulig kan faa et Ansvar, ja mere end et Ansvar. Pligt til Erstatning, og mere end Erstatningspligt, den kan faa Straf. Det var netop det, Overrettsprokurator Albertinærede saa megen

Uvillie imod. Med andre Ord, hvis der er tabt mere end 5 pCt., og Bestyrelsen ikke erstatter det, saa Konkurs og Straf for Bestyrelsen. Se, det erklærer den nuværende Sparekasselovs §§ 8—12.

Hvorledes vil Forholdet nu være, naar Regeringens Forslag gaar igennem? Den høje Regering kan sige, at det er kun i visse Tilfælde, at Sparekasseinspektøren vil tillade denne Nedskrivning med 25 pCt. Nej, det er i mange Tilfælde — jeg forudsætter, at vi have en saa human og forstaaende Indenrigsminister som den nuværende, og forhaabentlig kan der jo komme flere af dem. (*Indenrigsministeren* [Berntsen]: Hvorfor skifte, naar han er saa god?) Men den højtærede Indenrigsminister kan avancere til Konseilspræsident. Men jeg sætter i alt Fald det Tilfælde, at dette Lovforslag her bliver til Lov, og at den ærede Indenrigsminister staaer overfor en Sparekasse, hvor der er tabt 25 pCt. Ministeren siger paa den ene Side, at som denne Sparekasses Forhold ligger — den er nødvendig for Egnen osv. —, bør den have Lov til at fortsætte sin Tilværelse, og naar vi nedskrive Beløbene med 25 pCt., saa er det all right. Men finder Ministeren samtidig, at Bestyrelsen har været nogle meget daarligere Mennesker, saa er han i en usædvanlig Kattedpine: paa den ene Side vil han lade Sparekassen være, men paa den anden Side vil han gerne Bestyrelsen til Livs, men det kan han i saa Fald ikke komme, for jeg haaber dog, at Ministeren har taget Konsekvenserne og har lært sit eget Forslags Konsekvenser. Det er undertiden farligt at ændre en enkelt Paragraf i en Lov, fordi en Lov i hvert Fald i gamle Dage var et organisk Hele, hvor man ikke kunde røre det ene uden at røre det andet — nu til Dags røre vi jo rigtignok ved det alle Vegne. Men i alt Fald: har Ministeren lagt Mærke til, at naar vi vedtage hans Ændring, og i alt Fald naar Retten til at nedskrive med de 25 pCt. bruges, vil ogsaa § 12 være ophævet med det samme, og Sparekasselovens Bestemmelse om Straf og Ansvar er forbi. Skulde dette altsaa være det eneste Remedium: en Nedskrivning med 25 pCt. og en Ophævelse af det Ansvar, som er Hovedhjørnestenen i Sparekasseloven? Alt andet, Revisionen osv., er lidet tilstrækkeligt i Sparekasseloven, men den har holdt fast netop paa dette: Ansvar og Straf. Nu kommer Ministeren og laver § 8 om paa en saadan Maade, at med det samme falder § 12 væk, falder Straffen væk, falder